

—Пазя да не се промъкнатъ такива като тебе.

—Че азъ какви грѣхове имамъ, свети! НикоМУ зло. Само че свиря и играя. Та това ако е грѣхъ..

— Богъ е далъ времето да се използва въ работа. Който не работи, той се отдава на зли мисли. А лошата мисълъ е грѣхъ. Пъкъ който не работи — прибѣгва до просия. Милостивитѣ даватъ отъ спестеното. Съ това ленивитѣ вършатъ ново прегрѣшение.

Костенурката, увлѣчена въ поуката на светеца, забравила, че държи щуреца и оставила пѣвеца свободенъ.

Щомъ щурецътъ се почувствува отърванъ отъ тежкия кракъ на костенурката, тихо се поотдалечава и като подскачва, колкото сила има, за да бжде далечъ отъ костенурката, извикалъ:

— Щомъ тъй приказвашъ — не си свети Петъръ. Кой знае какъвъ ленивъ просекъ си, а тая глупава костенурка те взема за светецъ!

Извикотъ се щурецътъ и се запилѣ изъ ливадата.

Костенурката изгледала съжалително щуреца и продумва:

— Право казвашъ, свети Петре: мързеливецътъ и прахосникътъ не познаватъ светиитѣ. И нѣма да прокопсатъ!

Свети Петъръ благословилъ костенурката за тия мѣдри мисли. И отъ тогава хората смѣтатъ за грѣшно да убиватъ костенурката.

